

DE TOTS COLORS

REVISTA POPULAR

Redacció y Administració

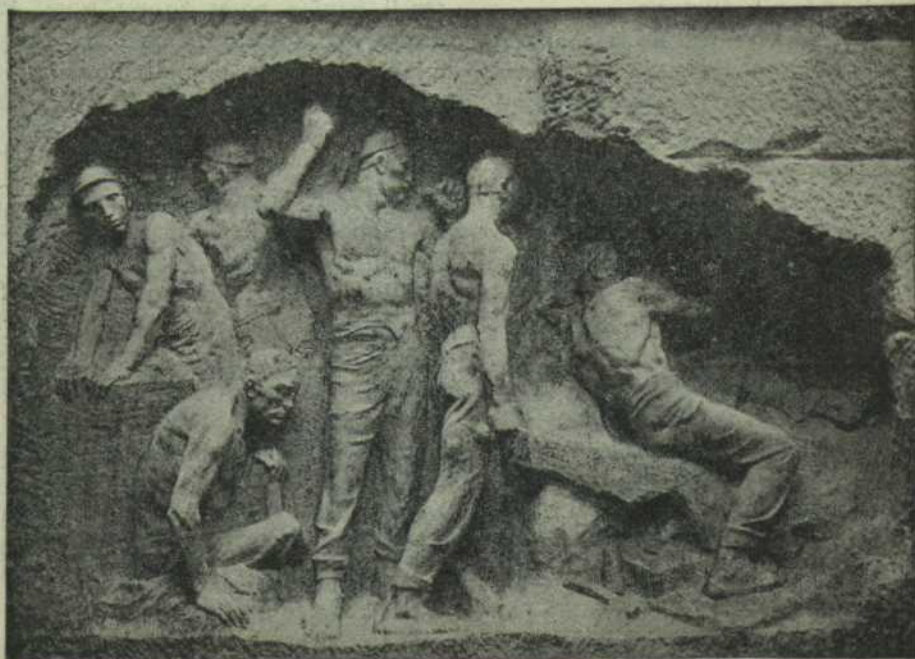
PASSATGE DE MERCADER, 10, INTERIOR

Sortirà cada Divendres

Suscripció: dues pessetes trimestre

Numero solt: quinze centims

RELLEU DE CONSTANTIN MEUNIER

SE PUBLIQUEN 24 PÀGINES DE FOLLETI.

III PLECH DE PAPA MINISTRE,

(8 PÀG.). CONTINUA: LA FORTUNA

BOJA, (16 PÀGINES) 15 CÈNTIMS

ELS MESTRES CONTISTES

EL GRÉVOL

PER

Hégéssippe Moreau

(Continuació)

La profetesa panteja dolorosament en el tres-peus y tothom escolta. De primer sols s'ouen sanglots, després sílabes y paraules incoherents: al últim parla'l deu:

¡Minerva combatia!... Sobre son elm

[diví

l'òliva diu «tinch set», aletjant en và...

Minerva crida a la Victoria...

Victoria es sa germana, no la abandona

[may...

La sento com arriba ab sa gran fressa

[d'ales

mes l'òliva «tinch set» diu y vol beurer

[sols sanch.

Argos espera'ls reis pera deificar'ls.

¡Argos tremola! L'òliva en son vol

[homicida

volta y cerca un front pur que cal sacri-

[ficar.

Volta, volta y s'abat... ¡Deu!... sobre un

[fill d'Alcides!

En aquell temps fatal pera'ls Heràclides no hi hagué en el temple mes que tres homes que no s'estremiren: els Heràclides.

—Digues la víctima pel seu nom, cridà Hyllus a la pythia.

Mes aquesta seguia pantejant casi agònica en els grahons del ara.

—El deu s'ha mostrat molt terrible y una segona prova la mataria, digué solemniament el gran sacerdot. Cal la abnegació d'un dels Heràclides.

M'entrego, cridà en mitg de la gentada una veu dolsa, la mateixa qu'enrahonà poch avans darrera de Nestor.

—¿Qui ets y com te dius?—preguntà severament el sacerdot.

—Soch un fill d'Hèrcul, de nom Ixus.

Un murmuri de sorpresa acullí aquella veu burleta.

Sàpigues, germana meva, que Ixus es una paraula grega que poch més o menys vol dir grèvol. Al naixer, sos pares li havien posat aquest nom, sens dupte per despit y, en efecte, aquesta criatura migrada, empelt d'una nissaga robusta s'assemblava molt a la planta paràsita de les alzines que'l vent fa estremir.

—Te privàrem que'ns seguisses fins a Delphos, digué Antenor adelantantse furient envers Ixus.

Mes la filla de Hèrcul, in mòvil fins aleshores a la ombra, s'interposà entre'ls dos germans y prenent al més jove per la mà'l conduhí fora del temple, sorda a la veu de Hyllus que la cridava y al murmuri d'admiració que despertava al seu pas, donchs ab la rapidesa de marxa son vel s'aixecà mostrant sa hermosura. Y Macaria era molt bella, bella de perfecció y de gracia, y bella sobre tot aleshores ab la compassió als ulls y a la veu, qu'embelliria a la mateixa lletjesa.

De retorn a Atenas, ahont lo mateix carro conduí a tota la familia, els tres guerrers convingueren en que l'endemà en el temple de Minerva l'etzar decidiria quin havia de morir, mes quan arrivà'l pobre Ixus joíós y satisfet de poguer llicar son nom en la urna com els seus germans, aquets ho impediren pensant

que seria insultar als deus al donar aixís al Destí—molts cops burleta—ocasió de despreciarshi una ofrena insignificant y migrada.

Per rahó ben diferenta no volgueren tampoch que Macaria entrés com ells en perill de mort. Era promesa a Lycus, un dels capitosts més influents d'Atenas (de la Atenas que s'armava en favor seu) y ja fos per política o per agraïment exigiren que'ls preparatius del sacrifici no retardessin absolutament els de les noces. Macaria donchs, al entrar en sa cambra la trovà tota embaumada dels presents de Lycus, mes en aquells moments son pensament, endolat ja per un de sos germans, no's preocupava de la propera boda. No obstant la garlanda nupcial era formada de tant hermosos lliris, que distretament y ab pregonia inconsciencia la colocà sobre'l seu front. En aquell moment sentí al seu darrera un sospir mal reprimit y va girarse...

Era Ixus, Ixus, son germà, al qui feia de mare y germana alhora; Ixus, al qui comblaba d'atencions perque era malaltís y menyspreuat; Ixus, que no podia donar un pas per la casa sense trovar a Macaria que li somreïa y al qui la casa semblaria inmensa y del tot buida quan no hi fos Macaria. Mirava les flors simbòliques ab els ulls brillants de llàgrimes y el seu rostre expressava tant greu dolor que sa germana s'alarmà ab tot y estar forsa avesada a veure'l sofrir durant dotze anys.

—¡Oh, pobre! ¡Perdónam!

—¡Perdonarte, Macaria! ¿Perquè? Tant ditxós que'm fàs!

—No m'agraeixis l'afecte que't tinch: es un deute, una expiació...

La mirada astorada del noiet demanava la clau d'aquell misteri.

—Escolta, continuà. Fa quatre anys (aleshores ne tenies vuit y jo catorze), passaren a casa nostre fets extraordinaris y fatals, que'l nostre pare y nostres ger-

mans han ignorat sempre. Te'n recordes d'aquella cabana que construiren prop de mar pera lliurarse de molts y perillosos enemichs? Un jorn, el pare y mos germans sortiren de cassera. Tú, cansat de córrer tot el mati pel bosch, t'havies adormit bressat pel soroll continuat de la pluja caient sobre la cabana. Era ja nit y ni el pare ni mos germans tornaven. Trucaren a la porta y pensant que eran ells, obrí: era un caminant que demanava abrích y que'l deixessin escalfar a la llar. Entrà. Jo, sentada a la capsalera del teu llit, vegí que mentres el viatger aixugava'ls seus vestits molls en el atri, una extranya y vagarosa claretat li enrondava la hermosa cabellera rossa. Vaig comprendre aleshores qu'era Apol: Apol qui llensat del Olimp, corria disfressat pel mon y no havia aconseguit apagar la seva auriola.

—¡Gran Deu! ¿Qué voleu de mi? vaig dir plegantme de mans.

—Res, contestà: solsament cercava abrích, mes com que'l temps s'asserena m'en vaig: reb aquesta besada de comiat.

Vaig pendrer la seva mà y el vaig portar fins al teu llit ahont encare hi dormies.

—Mes m'estimo, vaig dirli, que acaronen aquest pobre nin donchs cap deu l'estima: toqueu aquestes galtes pera que reflloreixin y bufeu sobre'ls seus llavis pera que cantin.

El deu somrigué al meu prech y es decantà sobre la boca, mes aquell alé ardorós relliscant fins al teu cor, l'omplí y'l sadollà... y vet aquí perque aquest cor sempre crema y bat sempre; vet aquí perque t'enflaqueixes y't mors, pobre infant... Y ara que ho saps tot, digues: me perdoneu?

Ixus l'abrassà: era la seva contesta.

—Donchs be, pròbamho seguint los meus concells. ¡Imprudent! ¿A quin miracle's deu que no hakis mort de fam y de fret en el llarch camí d'Atenas a Delphos?

—Oh, digué Ixus. Havía compost una cansó pel viatge. Quan en una casa veia la fumera d'una llar trucava a la porta cantant y m'obrien sempre.

—Cansó meravellosa! digué somrienta Macaria: has d'ensenyàrmela, Ixus,

pera que jo pugui també cantar-la quan vagi a Delphos o al Olimp.

Ixus, per estudiada modestia semblant a la de tots els trovaires de tots els temps, se feu pregar una estona y al fi, cedí.

(Acabarà)

Joseph M.ª Ballester. Trad.

LES TRISTES VERGES

*Oh les tristors fondes, les tristors callades
que les verges guarden al més fons del pit,
oh les grans angunies sempre inexpresades
que ha les verges deixen el esguart humitl.*

*Oh la gran caiguda de les cabelleres
sobre'ls fronts de marbre d'ahont la ilusió fuig,
oh les boques rojes qu'eren rialleres
y ara resten closes per estrany enuitjl.*

*Oh els plors que s'escolen en la nit callada
dins la fosca alcoba freda de petons,
oh les cares grogues, ho la lleu mirada
que dins morat cercle va empaitant visionsl.*

*Blanques van les verges y ab ses mans marbrines
van esfullant roses lentament passant,
dins la quietut freda d'hores vespertines
elles se pasejen en l'amor pensant.*

*Cruix la fulla seca sota ses petjades
y entremitj la fosca son estol es pert,
cap l'hivern caminen de tardó envoltades
sense un crit de joia, sense un cant obert.*

*Dalt ses cabelleres l'última fló oberta
es desfulla trista y es pert lluny sa olor
la Natura en calma dorm glesada y erta
y devant les verges hi ha tan sòls buidor.*

AMBROSI CARRIÓN.

ROMEA

El dia del benefici de la senyora Baró, va estrenarshi *Mirar per casa*, bonica comedia del senyor Vilaregut que va ser ben interpretada per la Baró, en Vehil, la Vallbé y en Carrera y molt ben rebuda pel públich.

Per avuy divendres está anunciada la represa del espectacle *Judes de Kheriot*.

PRINCIPAL

Després de l'estrena de *El testament d'Amelia*,—discreta visió musical, lletra de'n Lluís Via, música de la senyora Karr y del senyor Espadalé, que va obtenir un èxit molt prudent,—s'ha reproduït en aquest teatre la tragedia *Jesús de Nazareth*, de l'Angel Guimerà, ab ilustracions musicals de l'Enrich Morera.

Califiquem d'acert, la pensada dels empresaris. *Jesús de Nazareth* es digne de figurar cad'any en el cartell dels nostres teatres y si be la companyia del Principal no compta ab prou elements per presentarla ab esplendidesa de interpretació, de totes maneres, tothom va ferhi lo que va poder y saber y, per consegüent, l'èxit va coronar la represa del diumenge.

Molt bé la Emilia Baró, sobretot en el primer acte, ahont va tenir moments de veritable eminencia. La Morera, molt justa. En Gimenez, un xich desigual, però sempre encaixat y estudiós. Y en Santpere, en Ginet, en Capdevila, en Puiggari y algún altre, forsa discrets. Llástima que molts d'aquets actors meritíssims tinguessin el paper doblat y lo mateix y ab la mateixa fé haguessin de representar un enterramorts escéptich, com un delxeble de Jesús, creient y il·luminat!

Confiem en que la tragedia del nostre Guimerà portarà molta gent al teatre Principal.

ELDORADO

En les darreres funcions donades en aquest teatre per la companyia de la Dora Baldanello, s'han posat en escena algunes novetats insignificants. Fora de la tragedia *Più che l'amore* de Gabriele d'Annunzio, res més val la pena de ser tingut en compte. Y encara *Più che l'amore* no es pas obra que estigui a l'altura de la gran reputació del autor de *La llant'a del odi*. La Baldanello y en Bratti varen ferhi molt be y els altres actors no desentonaren del quadro.

NOVETATS

La companyia dramàtica italiana de la célebre artista Tina de Lorenzo, donarà en aquest teatre una serie de 20 representacions, comensanhi a actuar el dia 18 d'Abril.

Els desitjem gloria y profit y es de preveure que l'obtindran a jutjar per l'admiració y simpatia que han sabut guanyarse entre'l nostre públich.

Agrupacions y Societats

NIU GUERRER.—La «A. C. T. Ideal», ha organitzat en aquest local una extraordinaria funció, que tindrà lloch el diumenge vinent. A més de la comedia *Els poruchs* y d'una pessa castellana, s'hi representarà la tragedia lírica en un acte y en vers *Reialesa*, original de'n Jaume Marí, ab música del mestre Francisco Payàs y ab decorat nou del escenògraf J. Jimenez Solà. La direcció escènica correrà a càrrech de'n Francisco Illa.

PATRONAT OBRER DE SANT JOSEPH.—Lo dia 29 del mes passat se representà per quarta y última vegada l'interessant drama bíblic *La gloria d'Israel* sobressortint en llurs papers els senyors Valls, Fortuny, Barberà, Galcat y Serret y degut a la poca edat el nen Arciset, el qual feu un paper que's guanyà munions d'aplausos. Per part dels demés se portaren molt bé.

JOVENT GUERRER. — Baix la direcció del senyor Sanchez, s'hi representà el drama del plorat dramaturg Soler *Cèrcol de foc*, obtenint excel·lenta interpretació per les senyoretas Guardia y Morera, com també pels joves senyors Palason, Jolis y Sucarrats. Tots ells treballaren ab fe essent verament aplaudits. Clogué la festa ab l'estrena d'*El petit mestre d'escola*, original del novell escriptor Marsal Subirás, que demostra condicions per la dramaturgia. El final fou eridat a escena junt ab els petits artistes, nens Pujol y Jordà, Sans, Almunich, García Sucarrats, Morera y Trilla.

ASSOCIACIÓ DE CATÓLICS. (Riereta, 21). — Diumenge passat s'hi posà en escena el drama religiós *Nit de sanch*, desempenyat acertadament pels senyors Romeu Escayola, Boada, Peret, Aragonés y Homs. S'estrenà'l monòlech *Entre montanyes*, que per esser escrit sense pretensió, es acceptable, malgrat l'executant estigués bon xich insegur. L'autor don Albert Pach, fou aplaudit pel nombrós públic.

GRACIA. — «Agrupació de Quartets La Filantròpica». — El diumenge passat s'hi posà en escena baix la direcció d'en Joseph Roig, el drama en tres actes d'en Frederich Soler *Cèrcol de foc*.

CENTRE NACIONALISTA REPUBLICÀ DE GRACIA. — El diumenge passat se posà en escena la comedia en tres actes d'en Rusñol y Martinez Sierra *Els sabís de Vilatorrada*, obra que sortí bastant arrafonida apart d'alguna escena de conjunt, tots els que hi prengueren part feren lo que sabien perquè la concurrència sortís satisfeta.

VALLCARCA. — «La Popular». — El dia 29 del mes passat s'hi representà el drama en tres actes d'en Frederich Soler (Pitarrà) *Les Joyes de la Roser*, distingintshi la senyoreta Brillas y els senyors Torrent, Coromina, Tarragó, Trepal, Toboso, Vellen, Mir, Font y nen Toboso.

SANT GERVAZI. — «Centre Autonomista Català». — El diumenge passat s'hi representà en aquest Centre la sarsuela catalana en tres actes *La Guardiola*, com era d'esperar sortí bastant malament, puig l'obra no es per aquell escenari, ni la majoria dels artistes hi estaven encaixats y alguns no sabien lo que representaven. No sabem qui es el que esculleix les obres en aquella casa, però si que hem de dir al director del quadre dramàtic, que ell ha de tenir en compte en posar lo que bonament se pugui, que prou n'hi han d'obres que's presten a lluirshi artísticament y a més comptant ab elements en la companyia que valen y poden contribuir a treure de nostre públic aquell regust tant xevacà que encara té.

GUINARDÓ. — «Secció Recreativa del Centre de Propietaris». — La companyia de la casa que dirigeix En A. Vila, posà en escena el

diumenge passat a la tarde, les obres *Lo que's veu y lo que no's veu*, *Cura de moro* y *Ensenyansa superior*, que desempenyades per la senyoreta Bolestroni y els senyors Vila, Llagostera, Lleonart, Lezcano, Blasi, Mandri, Reixachs, Ramon y Carbonell, se lluhiren degudament en sos respectius desempenys.

SANT MARTI. — «Associació Autonomista-Ateneu Obrer Català». — Pel prop vinent diumenge s'anuncia en aquesta societat el drama d'en Roca y Roca *El bordet* y el juguet còmic *La capseta dels petons* d'en Lluís Millà. Per Pasqua s'hi posarà la magnífica comedia que repartim en folletí *La fortuna boja*, d'en Joseph Morató.

POBLE NOU. — «Associació Catalanista». — La darrera festa fou una vetllada artística que deixarà grat recort a tots quans hi assistiren. La part literaria a càrrech dels senyors Bosch, Castañá y Elías y la musical, per la senyoreta Batlló y senyors Vidal, De Val, Farrás y el pianista senyor Torrents, compliren com a bons executants. Rebí nostra coral felicitació.

LES CORTS. — «Ateneu Republicà». — Les darreres funcions donades a n'aquest local obrer, foren *Passa Rius*, *Com a cal sogre* y *Un llaminé dins del sach*, molt acertadament interpretades per la senyoreta Hostan y els senyors Bonet, germans, Prats y Rico.

Llàgrimes d'amor

*Les llàgrimes que's ploreu per l'amor,
son llàgrimes sublimes y candoroses;
puig que les plora lentament el cor
y cauhen damunt l'ànima quietoses.*

*No sor pas les que arrenquen els penars,
els flagells, les tortures n'ls desfcis;
son sobtills com l'encens en els altars,
tenint lo magestuós dels sacrificis.*

*No les asseca pas l'oratge fi
que besa dolsament la nostra cara,
es misteriós gotim tot pur... diví
que ns cau y ensemps la vida n'aclapara.*

*Quantes, madona, me n'heu fet vessar,
recordantvos un jorn enamorada!
Pensant en vos, es un etern plorar...
Tinch ja'l cor sech y l'ànima amarada.*

PERE FERRÉS.

Impresions d'una excursió

(FRAGMENT)

.....
Ripol..... —L'empleat que anuncia l'arribada no sab dir setse...

Un magnífich automòvil ens espera pera durnos al cor de la Cerdanya... Es superba una excursió en automòvil.

Passém pels carrers de Ripoll fins trovar la carretera, vorejada d'espessissims arbres que prodigament extenen damunt nostre una cascata de fulles de un vert llustrós boy encomenantnos la frescor de la pluja que suara han rebut. Per entre la clariana de verdor veïem les torres augustes del sagrat Monestir, sota quines voltes se guarden les despulles dels fundadors de la Nacionalitat Catalana...

Son dos quarts d'una y cal aprofitar el temps anant a dinar a Ribes. El *chauffeur* engeja l'auto a gran velocitat. En un moment desapareixen darrera nostre les últimes cases de Ripoll. Entre les copes dels arbres acaba de fondres la silueta negrosa de la torre del Monestir...

Ràpidament avensem camí. El *chauffeur* dirigeix el luxós veïcol ab una atenció assombrosíssima. Prou la coneix pam a pam aquella carretera.

Quina emoció ens desperta el córrer brunzent del automòvil! Passem enfront d'una fàbrica y els treballadors dinant a l'ombra aixequen el cap y no ens treuen els ulls de sobre fins que desapareixem per una revolta... Una llocada que picoteja al mitg del camí, fuig esmaperduda; la lloca s'estarrufa y allarga el coll amenantnos... Una colla de xicots crida alegrement al nostre pas, aixecant enlaire els brassos y saltant impulsius...

Les fàbriques hi son abundoses. L'esperit feiner s'hi descobreix arreu. Les fàbriques alsades al cor de la montanya tenen un encís triomfal. De lluny, semblen ruschs de mel ahont mil abelles hi

furguen incansables. Els treballadors al mirar enfora senten goig de vida. L'aire que respiren té emanacions de roure... Llur feina es feconda...

Y correm més... Passem volant sota un desmai d'acacies... A un cantó y altre s'hi aixequen superbes torres. Ens aproximem a Ribes...

Per damunt la muralla d'una torre, descobrim un magnífich llach. Els arbres que'l volten indolentment, hi decanten llurs cabelleres verdes. La vida hi deu ser quieta, regalada...

A la nostra imaginació s'hi despleguen mil idilis venturosos... Un clar de lluna y una dona apassionada en aquell lloch... Oh poesia!

.....
 Som a Ribes... El *chauffeur* prega dinem aviat, car el temps amenassa pluja. No s'ha equivocat pas, car al tornar a pujar, ens sorpren una alenada d'aire fret y humitós. La negror embotorna la dels núvols ens promet tempesta.

Emprenem novament el viatge.

L'auto, llisca sobre la terra humida. Bell punt deixem Ribes, comensen a caure gótes, espesses y grosses. Cal aixecar els cristalls devaners... Fa un aire fret, talladís com el caire d'un vidre. Dins el *saló-movible* fruim una temperatura agradosa. El fum del tabach crea una boira blavenca, al desferse en espirall de fum. Continuament tenim d'aixugar els vidres, pera treure la patina del aire que's condensa... Y això ho fem sovint per no iaterrompre la fonda emoció que'ns encomana el paissatge. És indescriptible lo que passa per nostres ulls, com una llarga pelícua plena d'encisos. Anem de sorpresa en sorpresa. La tempesta, que's desencadena fortíssima no fa mimva la bellesa plástica d'aquelles valls y montanyes que se'ns presenten ab tota sa magestat potentia y robusta.

Fondament absorts, nostre esperit

sent netament la força suprema de la terra. Aquelles irregulars carcanades de roques; la gamma de verdors superbes de camps y prades; les tortuositats del camí que'ns ofereixen mil visions noves; els conreus que s'enfilen fins al cim de les esquerpes cimalles... La boira suau que com caputxa divina cobreix la testa dels pichs mes alterosos! Com afermen indestructiblement la característica personal d'aquell tros de Catalunya! Y pensar que anem a parlar de patria als que viuen entre aquells eloqüents tornaveus. Jamai la paraula dels homes farà sentir emoció tant fonda. .

Y correm, correm depressa. Giragonsant a cada moment, voregem la vall de Ribes en qual fons s'hi aixequen els pollancres y la molsa encatifa el sol ab tota sa amplaria. La tempesta segueix amenaçadora... La boira esdevé espessíssima...

En Serra y Pagés (l'erudit folklorista que va ab nosaltres) ens recorda l'alta cimalla que havem deixat fora enrera. —Allí hi havia el Convent de les monjes de Sant Aimant. —Per aquets encontorns el Compte l'Arnau hi feia les seves correrries.

Parla—l'excelent company de viatge, —de la llegenda tradicional devinguda popularíssima. Es un moment altament supersticiós...

Mirem part de fora y nostra imaginació, influïda per l'ambient de la desenfrenada tempesta, visiona al cavaller damnat, montant un corcer negre quals ulls son dos raigs de foc y quin alé put a sofre...

En aquell instant passem entre boires. No distingim res absolutament. Volem per els aires com un follet...

Sols falta encendre els potents fanals del automòvil, perquè els vells que'ns vegin passar, tanquin els ulls boy senyantse, pera no veure el pas d'aquella visió fantasmagòrica, renascuda en aquelles roques milenàries...

—El Compte l'Arnau en automòvil
Una gran rialla, y l'encis de la superstició romàn desfet...

LLUIS MANAU Y AVELLANET.

EL MÉS FORT, per Joseph Giacosa, traducció de Narcís Oller. Preu cinquanta cèntims.

La Biblioteca Popular de «L'Avenç» acaba de publicar en un de sos tomes aquesta comedia en tres actes de Giacosa que l'Oller ha traduït ab aquella esquisidesa a que ja'ns té acostumats. Sens dubte *El Més Fort* no es una obra molt escènica y'ns arrisquem a dir que portada a les taules no seria pas un èxit de públich.

No té aquella fermesa de trassat, de *Tristos Amors* aquella simplicitat robusta y aquella emoció que si be entristeix l'ànima no l'enerva, ans li obra'ls horitzons del somni y la reflexió, ni té tampoch aquella diafanitat de pensament, aquells contorns tan segurs de *Com les fulles*.

El Més Fort, es escrit hermosament, les ànimes dels personatges viuen, tenen dibuix, el conflicte es interessant, en la seva lectura s'hi troben pensaments qui encanten, per lo fondos, per lo hermosos, mes ab tot, l'obra que dú'l segell d'un gran mestre, os fa pensar ab lo qu'hauria pogut ésser. Sembla que Giacosa, després d'haverla escrita d'una revolada no l'hagués deixada reposar pera repèndrela serenament y aleshores, espurgant aquí, afegint allà, marcant bé tal contorn, encaixant tal altre, l'hagués arrodonida y hagués fet apareixer, sobre tot, ben clar el pensament generador de l'obra, el pensament llevar, com podriem dirli.

Això pel públich. Al espectador escullit, al llegidor atent, *El Més Fort* l'interessa, el conmov, el fa pensar, perquè es l'obra d'un artista, d'un poeta qu'ha vist, s'ha emocionat y tradueix la seva impressió vaga aquí, clara allà, però sempre esquisida y sincera, sempre artística.

En quan a la traducció que n'ha fet l'eminent novel·lista, podriem demanarnos allò de: ¿que'n direm que no s'hagi dit? ¿que si es pulcre, que si es esquisida, que si es fidel?... Qui'n dubta!

Mes Atxa, ha llegides moltes traduccions que's guardaria ben be de combatre y en l'otes elles hi ha trobat sempre a mancar la vibració, la puresa de tò dels originals, sempre li ha semblat veurehi aquell *tapiç vuelto*

al revés. En les traduccions de l'Oller això no passa, aixís es, que si bé *El Més Fort* shi sent l'Italia, un se podria fer, sens gran esforços, el càrrech de que'n Giacosa l'ha escrita en català a Milán. Aquestes traduccions no son versions d'un idioma a altre, no son cambi, son reffloriment del mateix arbre'n altre terra, son vera encarnació al català llenguatje de tot l'esperit, fins de lo més escapadis y matisat, de la obra estranya.

A LA MEVA COPA

*La meva Copa es bella, d'excelses transparencies,
duu suavitats superbes, serva clarors de cel,
ma Copa es rellicari d'esplèndides dolceses
de besos que's desprenen, de jorns que van caient.*

*Ma Copa es tota groga quan la omplo del dols nèctar,
pren el vesllum d'esplèndits topacis transparents:
ma Copa es tota groga com fruita tardorenca
que'm porta joies noves, ardors de vi novell.*

*Oh Copa qui tens vores com una boca encesa,
vores que sembren llavis que's baden somrients;
jo't porto prop dels meus quan flàcids defalleixen,
tú m dones les dolceses d'un bell ubriagament.*

*Oh amiga, dolça amiga, la de gentils parpelles
que's clouen somnioses d'un dols esllanguiment,
tancant un ulls bellisims, rublers de promences;
ulls negres que s'amaguen tots plens d'encantaments.*

*Oh amiga, oh dolça amiga que rius joies novelles,
y que suaument reposes del goig d'ubriagament.
Oh amiga, oh dolça amiga: pòrtem la Copa plena
en tant que de tos llavis els besos van caient...*

VICENS SOLÉ.

XI. «FONT PICANT». CONCERT DE
SCHUMANN. «BUSQUETA DÒM
PÀ».

A *Font Picant*, a deu minuts de l'estació, hi havia una dolça pineda, remorosa y blana. En les tardes d'istiu, l'atravessàvem a colles, anant cap a la font. Caminàvem depressa, ab l'esperansa de l'aigua que, en el cor del bosch, queia y's vessava entre pedres pàlides y fonollars. Mes a la tornada, vinguts ja sobre les ànimes la pau y ensomni de la nit, sota els celatges melangiosos y fosforescents, entràvem en la pineda remorosa.

Pares y sacerdots, reverents y bucòlics, reposaven sota la verdor morenta dels pins. Disertaven amablement sobre l'aplech del Remei proper, les darreres notícies del *Diario de Gerona* y la plàcida sabiduria de les formigues de bosch.

Mes lluny, en un tumulte idíllich, jugàvem nois y noies a *busqueta dòm pà*. Oh giravols, xiscles brunzents, llavis encesos de fadiga, mirades de socors, pífraules porugues: batalla primavera!...

Oh, Bolva! ¿Cóm has vingut a parar a n'aquesta actual presó, sota un llum vacilant, oïnt al teu costat la veu reposada y ventruda d'un home ferotge y desconegut?... Mentre ressona el trontoll de la màquina, tanca tú els ulls y remembra aromosament, com si fossis l'ànima melangiosa y romàntica de Schumann:

Concert al Liceo, donat per l'Associació Musical!...

Pineda remorosa y blana, qui floreixes al lluny!...

Manfred!...

Busqueta dòm pà!...

Melodia de Schumann!...

Busqueta dòm pà!...

A la fleca n'hi ha!...

BOLVA.

POEMES

I

Estampa de vell

Hi ha en aqueix vell, dessota'ls vestits espellifats un noble geste/senyorivol.

Ell assegut a l'entrada dels pobles, es com una figura de retaule. Li devalla la barba demunt del pit en cascata de blancors; els seus ulls tenen una indefinida melangia.

En altre temps reia en aqueixos ulls tota malícia y flamejava en ells tot orgull. Ara semblen derramar demunt del passat la tristesa de l'hora present.

Fou etzarosa y folla la vida d'aqueix home. Ell esfullà roses d'opulencia en els jardins del pecat; ell no cregué may que pogués averhí al terme d'una vila comentaris d'alegria.

Deia a les dames:

—Un madrigal y un cant de gesta vuy fer gravar ab lletres d'or en el meu escut.

Avuy els seus llavis que sabien elogis en versos alexandrins, estàn morts a tota galanura.

Mormolen oracions y lletanies y aconcel·len bon seny a les fadrines.

—«Sant Joan, Santa Magdalena, Sant Pau y Sant Agustí, vosaltres tots els sants penitents, lliurèunos de pecat... Santa Llúcia amorosa, fent cada dia més viva en nosaltres la llum de la fè... Noies, amigues meves: hi han entre les flors de vostres camins espines amagades; vosaltres rieu y es la vostra alegria festa de la carn. Deu va dir: *Benhaurats els que ploren*... La vida es una lluyta y vosaltres aneu a la vida com si fos un convit...»

Riuen les noies y d'aqueix riure, llurs rostres s'aclareixen y brillen els ulls y palmotegen les mans y per sota'ls gipons hi ha com un tremolar de blanques colomes y l'aire s'encén y la terra oberta com un càlcer ofereix al jorn un sacrifici d'aromes.

Llavors el vell se redressa. Entré les rialles li demanaven les fadrines oracions per cercar un bon promés o per fer més introbable l'amagatall nocturn vora les hortes.

Ell redressat, ja no les escolta. Veu en lluminosa visió tot un passat qui flameja encara del triomf. La cascata de blancors de la seva

barba s'agita... Extén els brassos vers l'horitzó, a l'altre indret del poble.

Y aixins, oferint a la suavitat de la llum tota la noblesa del seu bust senyorivol sota'ls vestits espellifats, sembla una hermosa estatua decorativa que algú hagi posat allí per armonisar mellor la claretat blanca y rosa del poble al lluny.

II

Resplendor de tragedia

En el cel sols un nuvol.

Un nuvol sinistre y encés.—Color de sanch y de foch.

En la terra sols un home. Té'l rostre congestionat y du a les mans una taca.—Color de sanch y de foch.

Crida l'home y els seus crits se perden en la gran buidor de la terra y el cel.

Al lluny espessa negror de fum, s'enlaira magestuosa y feixuga.

Després va prenent forma. Ara es un monstre quimèrich; ara sembla més aviat una

immensa pantera heràldica en la blavor...

Ara es una hermosa imatge femenina en nuditat. Serva l'agilitat felina de l'antiga forma y té en les seves línies, gràcils ondulacions.

L'home sol en la plana, la veu agegantar-se y avensar. Ell resta inmovil.

L'hermosa imatge de fum ha sospés el camí. Somriu y un estremiment de vida acaricia'l seu bust admirable. La negra nuditat, es engegadora com un desitg.

L'home sol mira les seves mans tacades.—Color de sanch y de foch.

Ell no vol recordar crims irreparables; la negra fumera es una lliberació...

Ara en premi la Venus gegantina devalla fins a besarli'l front...

Ell li exten els brassos; vol retenirla, vol que sigui la seva companya en aquella solitud de la terra.

L'imatge de fum s'es evahida. Al seu lloch un espectre ab màscara de tragedia.—Color de sanch y de foch.

José M.ª Lopez Picó.

SECCIO POPULAR

Solució a la endevinalla

A vista d'aucell:

N.º 1.—Un llapis.

N.º 2.—Un canti.

N.º 3.—Unes estisores.

N.º 4.—Un picador de toros.

No ha sigut endavinada en total per cap solucionista, si bé'l canti y'l picador de toros els han sabut la majoria. El n.º 3 molts l'han confós ab una roda de cotxe, però no's deuen haver fixat bé en que'l dibuix marca els dos forats de posar els dits.

Ab tot, y a prova de complacencia, donarem un trimestre franch de la Re-

vista DE TOTS COLORS al senyor E. Prat, que viu Méndez Nuñez, 10, qu'es el que més s'ha acostat a la solució.

Conte

Un home molt aficionat a les cries de coloms se vanagloriava d'haverne comprat una parella molt hermosa y molt bona. La ensenyà a un amich també aficionat com ell, qui al veure'ls coloms alabà la seva estampa, y digué:

—Hermosa parella, però jo la tinch millor.

—¿Còm, es possible?

—Si figurat que tinch uns coloms de color de rosa.

Nostre home picat per la curiositat

volgué veurels desseguida, y junt ab l'amich s'en anaren al colomar del últim.

El company li ensenyà una parella de coloms tot dientli:

—Mira, son aquests.

—Macos son en veritat, però no'ls veig de color de rosa. Son blanchs.

—Bueno—respongué l'aludit, ¿y qué no has vist may per ventura roses blanques?

*

Un senyó anava tot embolicat ab sa capa, un tapaboques fins als ulls y ab guants de pell a les mans.

Això y tot, tremolava de fret.

Trobà a un home pobre, que anava bastant prim de roba y no tremolava tant com ell.

—Que es estrany! li digué'l senyó. Jo ab tanta roba tremolo, y vos...

—Jo li diré, va interrompre'l pobre, es que jo porto demunt tota la roba que tinch. Posis vosté tota la roba que té y veurà com tampoch tremola.

*

Un jugador professional que sempre està fent càlculs y cavilacions, entra en una fotografia ab l'intent de retratar-se.

—¿En quina postura desitja retratar-se?—li pregunta l'amo.

—De deu pessetes y contra la banca, contestà'l jugador capficat en les eternes cavilacions que li sugereix el *baccarat*.

*

Entre cegos:

—Ola Lluís; gracies a Deu que't veig. ¿D'aíont vens a n'aquestes hores, que no ho veus qu'es molt tart?

—Prou que ho veig, però es que he tingut d'anar a veure la Pepa de la copla que volia l'acompanyés a veure ballar sardanes. Y aixís s'ens ha passat el temps. Bueno, aquí tens els diners y hasta la vista.

—Si, a reveure.

F. FONT.

*

El Doctor Bonaventura
que's molt guapo y no s'apura
diu al visità a un pacient:
—Quant me'l miro malament
ja's pot dir que no té cura.

Refrans adobats

Qui endevant no mira... senyal que mira endarrera.

—

Si vols estar ben servit... ves a la fonda.

—

Qui no vulgui pols... qu'es compri un plumero.

—

Com mes parents... mes familia.

—

Qui fa un cove... pot possarse a cistellaire.

A. SERRANO.

Correspondencia

F. Font y Perxés: Un altre dia será més afortunat. Sols podem complaurel en dos xistos. De acróstichs, xaradas, etc., no'n publiquem. A. Serrano: Els pensaments humorístichs no fan per casa. J. M.: Passi per la redacció de 7 a 8 del vesprel X. X.: Ja ho sabem. J. H.: Ja ho diu'l ditxo «Barcelona es bona...» L. B.: Avuy no'l podem complaure. Envihi y veurem.

Va ab aquest nombre (REPARTIM als nostres compradors y CORRESPON als nostres subscriptors) el tercer plech, (8 pàgines), del magnífich drama de Gerolamo Rovetta

Papà ministre,
traducció catalana de Narcís Oller,

Seguim donant també ALS NOSTRES COMPRADORS Y SUSCRIPTORS els plechs nou y deu (16 pàgines) de

La fortuna boja,
hermosíssima comedia de'n Joseph Morató.

Havent conseguit autorisació per publicar la famosa rondalla escènica

La campana submergida,
comensarem a repartirla tan bon punt ens ho permetin els nostres compromisos.

Les persones que vulguin enquadrernada

La llàntia del odi,
poden presentar en aquesta administració (Passatge de Mercader, 10, interior), tots els folletins en bon estat y abonant 15 céntims, se ls entregará un exemplar enquadrernat degudament.

Y preguem als nostres lectors que, en ventatge propia, procurin conservar els folletins en el mateix estat en que ls seràn entregats; això es: sense ni replegarlos ni tallarlos. Aixís, en son día, ens facilitaràn moltíssim el ferne una enquadrernació ben pulcre y artística, sense que tinguem necessitat de guillotinar els exemplars, cosa que, com es sabut, desmillora en gran manera la bella presentació dels llibres.

Hem rebut queixes de suscriptors de fóra referents al mal estat y retras ab que els hi arriben alguns exemplars. Els hi hem de dir que en això nosaltres no hi tenim cap culpa, ja que sempre enviem els nombres en bon estat el dijous a la tarda. La culpa, es donchs, dels correus y a ells dirigim nosaltres la queixa y demanem als suscriptors que per la seva banda fassin lo mateix.

L'eminent actor del Teatre Catalá, Iscle Soler, acaba de sofrir una perillosa operació a la vista. Afortunadament, s'ha portat a cap ab tota satisfacció y esperem dintre curt temps, quan la convalescencia sigui passada, tornar a veure sobre les taules al estimat actor.

En Jaume Capdevila, a hores d'ara ja es en camí d'Amèrica. A la seva edat y ab la seva estable situació al Teatre Romea, encara s'ha sentit ab forces pera atravessar el mar, cercant fortuna més enllà del Atlántich.

Creiem sincerament que ab el cambi de llengua, donchs ara deurá representar en castellá, y sobretot ab el cambi de medi, perdrá molt la gracia y bon humor de l'artista. En els seus éxits, hi havia molta part de cosa casolana y bonhomia del carrer del Hospital. Ab tot, canviant radicalment de maneres, prou talent té el popular actor pera guanyarse elogis.

Això es lo que li desitjem.

S'ha publicat el cartell de la temporada de primavera al gran teatre del Liceo.

Una de les novetats que en ell s'ofereixen es la presentació del bariton Titta Ruffo qui té fama universal.

La senyora Lina Passini Vitale, forma part de la companyia. Després dels grans éxits que obtingué en la temporada propassada, será molt plaent tornarla a sentir y admirar.

Se tornarà a posar *Les Walkyries* y tindrà lloch la repetició del *Siegfried* cantat per el senyor Bellatti.

Tot plegat augura una bella temporada.

Aquesta setmana la casa Bartomeu Baxarias, editora de la present Revista, ha comensat ha publicar una serie d'auques

quin títol es *Auques de Catalunya*. La primera d'elles «De Personalitats catalanes», es forsa interessant per grans y menuts, ja que conté'l retrat de les personalitats més rellevants de nostra historia, al propi temps qu'algunes notes biogràfiques sobre les mateixes. Seguirán a n'aquesta altres series de costums populars, teatres, etcétera, totes, sobre assumptos catalans.

La bona acullida que ha fet el públich a la primera auca *De Personalitats Catalanes* ens dispensa de ferne un elogi.

Dels nostres Corresponsals

HOSPITALET DE LLOBREGAT.—«La Nova Armonia».—En aquesta entitat hi hagué diumenge dia 22, una vetllada literari-musical, representantshi al enjup el diàlech *Visca la sardana*, t'imbé lo juetet còmic *Sogras del dia* y *Els dos barbers*. Dites obres foren interpretades per la companyia d'aficionats de la mateixa societat.

«Centre Democràtic Republicà».—La companyia d'aficionats d'aquest centre, posá en escena dies passats, l'aplaudid drama de l'Iglesias *El cor del poble*, que fou interpretat ab molta justesa. També's representà la xamosa sarsuela catalana d'en Conrad Colomer *La marmota*. Els actors que prengueren part en dites obres y principalment en la primera, foren justament aplaudits.

MOLINS DE REY.—«Ateneo Libre-Centro Autonomista».—En aquesta societat s'hi donen tots els dies festius sessions cinematogràfiques que hi atrauen nombrós públich. Llástima que'ls directors no tinguen especial cuidado en la selecció de pelicoles, donchs se n'exhibeixen algunes de forsa mal gust y que no tenen altre finalitat que posar de relleu en iny y maneres, que podrien constituir un *Manual del perfecto criminal* en els variats aspectes d'aquesta ciencia.

Lo difícil es que'ls encarregats del negoci se compenetrin de que certs espectacles poden influir notablement en la cultura d'un poble. Els preocupa la taquilla y no'ls vaga de posar esment en res més.

De quan en quan el quadro dramàtic d'aficionats d'aquesta entitat, hi dona qualche representació alternant ab les pelicoles. En la sessió de la nit del 29 de Mars, posá en escena les produccions *A la vora del mar* y *Sistema Munyon*, quina execució deixá molt que desitjar, encara que en la darrera d'aquestes obres es endebades la bona voluntat que hi puguen posar els actors, donchs, resulta una solemne xavacanada.

VALLS.—En la forma acostumada, dimecres 25 de Mars, els novells aficionats del «Círcol Tradicionalista», representaren les xistoses comedies *Un afaita clatells*, *Carregà'l mort*, *Qui no crida no es valent* y el sàinet *Aventures d'un paper*. Els actors que prengueren part en la representació d'aquestes comedies, estigueren un xiquet desacertats. Els seus papers tenien quelcom mes que desitjar, degut principalment a la falta d'ensaig.

Esperem que quan vulguin representar, hi tindran més interés en ferho be, ja que si no ho fan aixís, jamai podran obtenir els aplausos que's guanya el quadro dramàtic d'aficionats també, que en aquest mateix «Círcol Tradicionalista» treballa ab més regularitat.

ARENYS DE MAR.—En el Teatre Principal d'aquesta Vila el dimecres de la setmana prop-passada, va debutar a la nit una companyia comich dramàtica dirigida per en Joan Cazorla posant en escena el preciós y tan discutit drama del nostre celebrat Santiago Rusiñol *L'Hereu Escampa* y la pessa *De Retrach*. En la representació de la primera obra varen flaquejar bastant alguns actors; en cambi en la segona la execució ja va esser mes ajustada. La concurrencia fou nombrosa.

En el mateix dia en el «Saló Monserrat» se estrená un altre cuadro plástich original dels nostres amichs Joan Draper y Francisco H. Maimí, autors respectivament de la música y lletra titolat *El Príncep que s'es enamorat*. Va tenir un veritable èxit essent aplaudits en el seu desemenyo els joves J. Estengre L. Moyola, Buxadé (V. y F.) B. Maimí, S. Daniel, la nena C. Fors y altres. Tan la lletra com la música son molt boniques y las decoracions d'en Castells y Lloret causaren un efecte sorprenent.

Diumenge prop-passat se representá per última vegada *El Palau de la Geganta*, original dels mateixos autors que tan d'èxit ha vingut obtenin en totes ellas.

Per diumenge la companyia Cazorla tenia anunciada la obra d'en Rusiñol y Martínez Sierra *Els Savis de Vilatrasta* y la pessa d'en Llanas *La Sala de rebre*. El públich al veurer la gran rifada de que havia sigut objecte en el dia del debut, va resoldrer (per tornar la pilota) no assistirhi y els abonats a palcos varen deixarlos. El taquillero a corre-cuita telegrafia a la companyia que no vingues puig aixís s'estalviaria de representar un... *paper ridícol*.

TERRASSA.—En la «Agrupació Regionalista» de aquesta Ciutat s'hi doná en la nit de la Anunciació una sessió de Teatre lirich català pels joves de la mateixa. Se representaren *La Reyna del cor* de l'Ignasi Iglesias música de l'Enrich Morera; *La Verema* (estrena) lletra d'en Miquel Guarro y música d'en March Armentol y *L'alegria que passa* d'en Santiago Rusiñol y música d'en Morera. A totes tres

els capigué una excel·lent execució per part dels joves que hi prengueren par ab el concurs de la senyoreta Pahissa y del senyoret Vidal quins contribuïren ab son ajustat treball al èxit de les mateixes. La *Verema* original de joves Terrassenchs es una obra descriptiva de costums del Panadés desentrollada ab forsa trassa y pulcrament dialogada y la música es fàcil y atractiva car es tota ella t'en adoptada a l'obra y glosa de cançons populars. El millor elogi que pot ferse de la mateixa, es que s'iguient representada entre les dugues amunt apuntades y, que son d'indiscutible mèrit literari y musical, no s'hi trobà gens baldera, aguantantse ben ferma. Els autors sortiren a l'escena cridats per forts picaments de mans.

En el Teatre Principal la companyia del senyor Piera, entre altres obres de Teatre ha estrenat *La evocació*, *Les angonies del repòs*, d'en Morató y *Jordi Erin* d'en Joseph Burgas. Les obres foren del gust del públich y el autors de aquestes dugues ultimes foren cridats a la escena entre aplaudiments entusiastes.

BEUS.—En el Teatre de l'important societat «Centro de lectura», ja fa bastant temps s'hi representen les visions que's representaven en la «Sala Mercé» de Barcelona, alternades ab pel·lícules cinematogràfiques.

Dimecres de la setmana passada's posaren en escena les visions *Sant Ramon y Qui tot ho vol...* d'en M. Folch y Torres y Ribot respectivament. Després representà la comedia lirica del conegut escriptor Pere Cavallé ab música d'en Domingo Freixa *La Cegueta*.

Diumenge, tarde, *Qui tot ho vol...* A la nit repetiren la mateixa y s'estrenà la visió en sis quadros, lletra d'en J. Ferré y Gendre, música d'en Salvador Grau *Somni de gloria*. Te un argument bonich, y hi ha quadros, com l'ante-penultim, verament hermosos; però en el penúltim hi surt una caixa de morts, de ahont ne treuen una noia, cosa que fa un efecte molt dolent; ademés el llenguatge es bastant vulgar. La música no arriba a passadóra. No obstant va esser aplaudida y ls autors sortiren a les taules.

En l'«Alba-Brinco», hi actua una companyia dramàtica castellana.

En el «Teatre Fortuny», un altre de sarsuela y òpera dirigida pel mestre Bauzá y pel tenor Barrenas.

MONGAT.—El diumenge 27 de Mars en el «Teatre Modern de les Mallorquines» per les agrupacions «Catalana» y «Espanyola» va esser posat el drama de l'Iglesias *La Mare Eterna* en el que's distingiren especialment en sos respectius papers la Sra. Remey Gili y el Sr. Condominas. El públich va sortirne molt satisfet.

FIGUERAS.—El nostre Teatre principal va acabar ahir una serie de deu funcions, qu'han anat a carrec de una companyia còmica

dramàtica castellana dirigida pels senyors Paredes Araixa.

Fentlosi molt favor, dech dir qu'ha sigut un ver desastre. Ni el personal de la companyia, ni les obres representades (majoria d'Echegaray) han satisfet al públich, qui ho ha demostrat ben clarament, puig els buits eren dels que fan venir fred. Fins els abonats s'abstenien sovint de concorre hi.

Els aficionats de la societat «Apolo» donaràn, a porta oberta quatre funcions, representant *La Passió*, *Don Joan de Serrallonga* y *L'Herreu Escampa*.

Y a no trigargaire debutará una companyia de sarsuela grossa.

CORRESPONDENCIA

J. R. y M. Ch.: Està molt bé. A. B. R.: Es poca cosa. J. G. S.: La carta de vosté, si be ha estat interessant per nosaltres, no ho fora gens pel públich. L. C.: Es inoportú. J. J.: Els treballs de vosté encare no resulten. Revelen condicions, però son indecisos, esbosats... Practiquis. Ll. M.: No es publicable. A. S.: No's desesperi, home! Potser, mes endavant, farà alguna cosa de profit. S. F.: No tenim resolt encare lo que'ns pregunta del folletí. Respecte a suscripcions, els de fóra están en les mateixes condicions que els de ciutat. A. M.: Els versos de vosté no son dolents però tampoch son bons. Provi d'enviar alguna altre cosa. J. N. L.: Entesos. A. M. B.: Es llarga y incorrecte la poesia de vosté. J. D.: Ens agrada forsa y ho publicarem. Enyhi altres coses. Moltes mercès. B. J.: Home! Vosté està molt de bromal...

«En aquest mon de penes vas venirhi contenta y atractiva tota graciós y viva per venir a consolà al pobre Baldiri!»

Ja veu que, per complaurel, hem trencat la costum de no publicar versos en la *Secció de Correspondencia*. Però ens ha semblat que els de vosté eren dignes de no morir en l'oblit y per això, ab molt gust ens encarreguem de divulgarlos per emulació de poetes, passats, presents y veniders. E. R. S.: No vá. R. C.: Tampoch. A. X.: Procurarem publicar el seu article. A. T. R.: Els versos de vosté si be no son com els de'n Baldiri, tampoch poden publicarse. M. T.: Se veu que aquesta setmana no ha estat de inspiració.

No's tornen els originals.

Obres publicades per la casa Editorial BARTOMEU BAXARIAS
Passatge de Mercader, 10. - BARCELONA

Obra Nacional

Diccionari Català

Conté'l llenguatge complert de

Catalunya, Mallorca, Valencia, Rosselló y Sardenya, Clàssich y Modern

Triplica al mes complert dels publicats

Forma aquesta interessant obra **tres** grans volums, al preu de **72** pessetes ricament enquadernat ab tapes d'elegant dibuix, de tela y llom de pell.

Pot adquirirse complerta, desseguida, pagantla a plassos de **5 ptes. mensuals**

Obres Dramàtiques de POMPEU CREHUET

editades per la casa BAXARIAS

LA MORTA, un acte. 1 pesseta.

BOCA D'INFERN, monòlech. 50 céntims.

CLAROR DE POSTA, un acte. 1 pesseta.

Altres obres

COMEDIA D'AMOR, dos actes. 1.50 pessetes.

LA GUINEU, pás de comedia. 1 pesseta.

EL MESTRE, comedia lirica, en tres actes,
música d'Enrich Morera. 2 pessetes.

L'ENCÍS DELS DIVUIT ANYS, un acte. 1 pta.

Dietari de la Guerra á Cervera

Des del any 1462 al 1465

per

Francesch Carreras y Candi

Aquesta interessant obra que forma sols un volum de 224 planes, se ven al preu de **4** pessetes